

Een valse noot

Julia Quinn bij Boekrij:

De Bridgerton-serie:
De ongetrouwde hertog
De verliefde graaf
Een vorstelijk aanbod
Een nobel streven
De hand van de gravin
Een royale vergissing
De edele opdracht
Een man van stand
Voor altijd en eeuwig

De Rokesby-serie:
De onuitstaanbare erfgenaam
Een officier en een heer
Haar rots in de branding
Een onverstandig huwelijk

De Smythe-Smith-serie:
Een onverwacht duet
Een valse noot

JULIA QUINN

EEN
VALSE NOOT

Vertaald uit het Engels door Karin Breuker

ISBN 978-90-225-9841-2

ISBN 978-94-023-2066-4 (e-book)

ISBN 978-90-528-6602-4 (audio)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *A Night Like This*

Omslagontwerp: Bij Barbara

Omslagbeeld: © Richard Jenkins Photography

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2012 by Julie Cotler Pottinger

© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*1824 is een erg druk jaar voor
Daniel Smythe-Smith*

- Hij is na drie jaar ballingschap naar Engeland teruggekeerd.
 - Hij heeft het slechtste concert ter wereld bijgewoond.
 - Hij heeft een wildvreemde vrouw gekust.
 - Hij heeft in een straat in Londen een aanval door straatrovers afgeslagen.
- Hij heeft de hoofdrol gespeeld in een melodrama van twaalf bedrijven.
 - Hij heeft ternauwernood een ongeluk met een rijtuig overleefd.
 - Hij heeft een maniak opgespoord.
 - Hij is verliefd geworden.

En het is pas april...

Voor Iana, een van de sterkste mensen die ik ken.

En ook voor Paul, hoewel ik nog steeds niet begrijp waarom
een mens zeven slaapzakken nodig heeft.

Proloog

‘Winstead, vuile valsspeler die je bent!’

Daniel Smythe-Smith knipperde met zijn ogen. Hij was een beetje aangeschoten, maar hij meende dat iemand hem zojuist had beschuldigd van valsspelen met kaarten. Het had even geduurd voordat hij zeker wist dat het over hem ging: hij was nog maar net een jaar de graaf van Winstead, en hij vergat soms nog steeds om op te kijken wanneer iemand hem met zijn titel aansprak.

Maar nee, hij was Winstead, of liever gezegd, Winstead was hij, en...

Zijn hoofd knikte naar voren en schoot met een ruk weer omhoog. Wat was hij ook weer aan het denken?

O ja, dat. ‘Nee,’ zei hij langzaam, nog steeds een beetje in de war van alles. Hij hief protesterend zijn hand op, want hij wist heel zeker dat hij niet had vals gespeeld. Na die laatste fles wijn was het waarschijnlijk zelfs het enige wat hij zeker wist. Maar het lukte hem niet om nog meer te zeggen. Hij kon zelfs nog maar net op tijd opzij springen toen de tafel met donderend geraas op hem af kwam.

De tafel? God nog aan toe, hoe dronken was hij?

Ja hoor, de tafel lag nu op zijn kant en de kaarten lagen op de grond, en Hugh Prentice stond als een waanzinnige tegen hem te schreeuwen.

Hugh was blijkbaar ook dronken.

‘Ik heb niet vals gespeeld,’ zei Daniel. Hij trok zijn wenkbrauwen op en knipperde met zijn ogen, alsof deze uilachtige actie het waas van dronkenschap kon wegnemen dat over... nou ja, over alles heen leek te liggen. Hij keek naar Marcus Holroyd, zijn beste vriend, en haalde zijn schouders op. ‘Ik speel nooit vals.’

Iedereen wist dat hij nooit valsspeelde.

Maar Hugh was kennelijk door het dolle heen, en Daniel kon hem alleen maar aanstaren terwijl hij wild met zijn armen zwaaide en steeds luider tekeering. Hij leek een beetje op een chimpansee, dacht Daniel verwonderd. Minus al het haar.

‘Waar heeft hij het over?’ vroeg hij, aan niemand in het bijzonder.

‘Jij kan nooit die aas hebben gehad,’ brulde Hugh. Hij strompelde op hem af en strekte beschuldigend zijn arm naar hem uit. ‘De aas had... had...’ Hij wapperde met zijn hand naar een punt grofweg in de buurt van waar de tafel had gestaan. ‘Nou ja, jij kon hem nooit hebben,’ mompelde hij.

‘Maar ik had hem wel,’ antwoordde Daniel. Niet boos, zelfs niet verdedigend. Gewoon zakelijk, met een schouderbeweging alsof hij wilde zeggen: het is niet anders.

‘Dat kan niet,’ snauwde Hugh terug. ‘Ik weet elke kaart in het spel.’

Dat was waar. Hugh wist altijd waar elke kaart in het spel was. Zijn geest werkte griezelig scherp wat dat aanging. Hij kon ook goed hoofdrekennen. Ingewikkelde sommen, met getallen

van meer dan drie cijfers en lenen en onthouden en al die andere flauwekul die ze op school eindeloos hadden moeten oefenen.

Achteraf bezien had Daniel hem waarschijnlijk beter niet kunnen uitdagen voor een potje kaarten. Maar hij had zin in een verzetje, en eerlijk gezegd had hij verwacht dat hij zou verliezen.

Niemand won ooit met kaarten van Hugh Prentice.

Behalve hij, blijkbaar.

‘Opmerkelijk,’ murmelde Daniel, terwijl hij zijn blik over de kaarten liet glijden. Natuurlijk, ze lagen nu verspreid over de vloer, maar hij wist welke het waren. Hij was net zo verbaasd geweest als iedereen toen hij de winnende kaarten had neergelegd. ‘Ik heb gewonnen,’ deelde hij mee, hoewel hij het gevoel had dat hij dat al eerder had gezegd. Hij draaide zich om naar Marcus. ‘Stel je voor.’

‘Hoor je niet wat hij zegt?’ siste Marcus. Hij klapte voor Daniels gezicht in zijn handen. ‘Word wakker!’

Daniels oren tuitten en hij trok een lelijk gezicht. Werkelijk, dit was toch nergens voor nodig. ‘Ik b n wakker,’ zei hij.

‘Ik eis genoegdoening,’ gromde Hugh.

Daniel keek hem verbaasd aan. ‘Wat?’

‘Wie zijn je secondanten?’

‘Daag je me uit voor een duel?’ Want zo klonk het. Al was hij natuurlijk wel dronken. En hij vermoedde dat Prentice dat ook was.

‘Daniel,’ kreunde Marcus.

Daniel draaide zich om. ‘Volgens mij daagt hij me uit voor een duel.’

‘Daniel, hou je k p.’

‘Pffft.’ Daniel wuifde zijn woorden weg. Hij hield van Marcus

als van een broer, maar soms kon hij vreselijk zwaar op de hand zijn. ‘Hugh,’ zei Daniel tegen de woedende man voor hem, ‘doe niet zo idioot.’

Hugh dook op hem af. Daniel sprong opzij, maar niet snel genoeg, en ze stortten allebei op de grond. Daniel was zeker vijf kilo zwaarder dan Hugh, maar Hugh was razend en Daniel was alleen maar aangeschoten, en Hugh wist minstens vier stompen uit te delen voordat Daniel aan zijn eerste toe was. En zelfs die miste doel, omdat Marcus en een paar andere mensen tussen hen in sprongen en hen uit elkaar trokken.

‘Je bent een vuile valsspeler,’ gromde Hugh, die zich aan de twee mannen die hem tegenhielden probeerde te ontworstelen.

‘En jij bent een idioot.’

Hughs gezicht betrok. ‘Ik eis genoegdoening.’

‘O, nee, die krijg je niet,’ beet Daniel hem toe. Op zeker moment – waarschijnlijk toen Hughs vuist tegen zijn kaak knalde – had Daniels verwarring plaatsgemaakt voor woede. ‘Ik eis genoegdoening.’

Marcus kreunde.

‘De Patch of Green?’ stelde Hugh koel voor. De Patch of Green was de afgeschermdde plek in Hyde Park waar heren hun geschillen uitvochten.

Daniel keek hem strak aan. ‘Bij zonsopkomst.’

Er viel een doodse stilte, waarin iedereen wachtte tot een van beide mannen tot bezinning zou komen.

Maar dat gebeurde niet. Natuurlijk niet.

Hughs mondhoek ging omhoog. ‘Zo zij het.’

‘O, verduiveld,’ kreunde Daniel. ‘Mijn kop doet pijn.’

‘Je meent het,’ zei Marcus sarcastisch. ‘Hoe zou dat nou komen?’

Daniel slikte en wreef in zijn goede oog. Het oog dat Hugh de vorige avond niet had dichtgeslagen. ‘Sarcasme past je niet.’

Marcus negeerde hem. ‘Je kunt hier nog steeds een eind aan maken.’

Daniel keek om zich heen naar de bomen rond de open plek, naar het o zo groene gras dat zich voor hem uitstreckte, helemaal tot Hugh Prentice en de man naast hem, die zijn wapen inspecteerde. De zon was hooguit tien minuten geleden opgekomen en de ochtenddauw klampte zich nog ademloos aan elk oppervlak vast. ‘Daar is het wat laat voor, denk je ook niet?’

‘Daniel, dit is gekkenwerk. Jij hoort geen wapens af te vuren. Je bent waarschijnlijk nog niet helemaal helder van gisteravond.’ Marcus keek met een bezorgd gezicht naar Hugh. ‘En hij ook niet.’

‘Hij noemde me een valsspeler.’

‘Dat is het niet waard om voor te sterven.’

Daniel rolde met zijn ogen. ‘O, doe me een lol, Marcus. Hij gaat me heus niet doodschieten.’

Weer keek Marcus bezorgd in Hughs richting. ‘Daar zou ik niet te hard op rekenen.’

Daniel rolde nog eens met zijn ogen. ‘Hij schiet in de lucht.’

Marcus schudde zijn hoofd en liep naar het midden van de open plek, waar Hugh’s secondant op hem wachtte. Daniel keek toe terwijl zij de wapens inspecteerden en met de arts beraadslaagden.

Wie had het in godsnaam in zijn hoofd gehaald om een arts mee te nemen? Niemand schoot echt op elkaar bij dit soort dingen.

Marcus kwam met een grimmig gezicht teruglopen en gaf Daniel zijn wapen. ‘Probeer jezelf niet dood te schieten,’ bromde hij. ‘Of hem.’

‘Komt voor mekaar,’ zei Daniel, op een luchtige toon waar-

van hij wist dat Marcus zich er dood aan zou ergeren. Hij hief zijn arm op, richtte zijn wapen en wachtte tot het aftellen begon.

Eén.

Twee.

Dr...

‘Verdomme, je hebt me geraakt!’ brulde Daniel, en hij keek geschokt en woedend op naar Hugh. Hij keek naar zijn schouder, waar het bloed nu uit gutste. Het was maar een spierwond, maar goeie god, het deed pijn. En het was de arm waarmee hij moest schieten. ‘Waar ben je in duivelsnaam mee bezig?’ schreeuwde hij.

Hugh stond hem stompzinnig aan te staren, alsof hij zich niet had gerealiseerd dat een kogel iemand echt kon raken.

‘Jij verdomde idioot,’ mopperde Daniel, en hij hief zijn arm om terug te schieten. Hij mikte opzij – er stond daar een mooie, dikke boom, die wel een kogel kon hebben – maar op dat moment kwam de arts aanrennen met een of ander leuterverhaal, en toen Daniel zich naar hem omdraaide, gleed hij uit op een stukje nat gras. Zijn vinger klemde zich om de trekker en hij vuurde eerder af dan hij van plan was geweest.

Verdorie, de terugslag deed pijn. Stomme...

Hugh schreeuwde het uit.

Daniels huid werd ijskoud, en hij keek met stijgende ontzetting naar de plek waar Hugh net nog had gestaan.

‘O, mijn god.’

Marcus rende er al naartoe, net als de arts. Overal was bloed, zo veel dat Daniel het zelfs van de andere kant van de open plek door het gras de grond in zag sijpelen. Zijn wapen gleed uit zijn vingers en hij deed als in trance een stap naar voren.

Goeie god, had hij nu net een man doodgeschoten?

‘Breng me mijn tas!’ schreeuwde de dokter, en Daniel deed

weer een stap naar voren. Wat moest hij doen? Helpen? Dat deed Marcus al, samen met Hughs secondant. En bovendien, had Daniel hem niet net neergeschoten?

Was dat wat een heer hoorde te doen? Een man helpen, nadat hij eerst een kogel door zijn lijf had gejaagd?

‘Hou vol, Prentice!’ smeekte iemand, en Daniel deed weer een stap naar voren, en nog een, tot de koperachtige geur van bloed hem als een vuistslag trof.

‘Bind het strak af,’ zei iemand.

‘Dan raakt hij zijn been kwijt.’

‘Beter dan zijn leven.’

‘We moeten het bloeden stelpen.’

‘Harder duwen.’

‘Wakker blijven, Hugh!’

‘Hij bloedt nog steeds!’

Daniel luisterde. Hij wist niet wie wat zei, en het maakte ook niet uit. Hugh ging dood, daar, op het gras, en hij had het gedaan.

Het was een ongeluk. Hugh had op hem geschoten. En het gras was nat.

Hij was uitgegleden. Goeie god, wisten ze wel dat hij was uitgegleden?

‘Ik... Ik...’ Hij probeerde iets te zeggen, maar hij kon geen woorden vinden, en bovendien hoorde alleen Marcus hem.

‘Blijf maar uit de buurt,’ zei Marcus grimmig.

‘Gaat hij...’ Daniel probeerde de enige vraag te stellen die er toe deed, maar zijn keel zat dicht.

En toen viel hij flauw.

Toen Daniel bijkwam, lag hij in Marcus’ bed, met een verband stijf om zijn arm gewikkeld. Marcus zat dichtbij in een stoel en

staarde door het raam, dat glansde in de middagzon. Bij het horen van Daniels gekreun, draaide hij zich bliksemsnel om naar zijn vriend.

‘Hugh?’ vroeg Daniel schor.

‘Hij leeft nog. Althans, dat is het laatste wat ik heb gehoord.’

Daniel deed zijn ogen dicht. ‘Wat heb ik gedaan?’ fluisterde hij.

‘Zijn been is er slecht aan toe,’ zei Marcus. ‘Je hebt een slagader geraakt.’

‘Het was niet mijn bedoeling.’ Het klonk hopeloos ontoereikend, maar het was waar.

‘Ik weet het.’ Marcus draaide zich weer om naar het raam. ‘Je bent een waardeloze schutter.’

‘Ik gleed uit. Het gras was nat.’ Hij wist niet waarom hij het zei. Het deed er niet toe. Niet als Hugh doodging.

Ze waren vrienden, verduiveld nog aan toe. Dat was nog het idiootste van alles. Ze waren vrienden, Hugh en hij. Ze kenden elkaar al jaren, sinds hun eerste jaar op Eton.

Maar hij had gedronken, en Hugh had gedronken. Iedereen had gedronken, behalve Marcus, die altijd maar één glaasje nam.

‘Hoe gaat het met je arm?’ vroeg Marcus.

‘Die doet pijn.’

Marcus knikte.

‘Het is goed dat hij pijn doet,’ zei Daniel, en hij wendde zijn blik af.

Marcus knikte waarschijnlijk weer.

‘Weet mijn familie het?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordde Marcus. ‘Zo niet, dan horen ze het gauw genoeg.’

Daniel slikte. Wat er ook gebeurde, hij zou een paria zijn, en

dat zou afstralen op zijn familie. Zijn oudere zussen waren getrouwd, maar Honoria had net haar debuut gemaakt. Wie zou haar nu nog willen hebben?

En hij wilde er niet eens aan denken wat dit voor zijn moeder zou betekenen.

‘Ik zal het land moeten verlaten,’ zei Daniel toonloos.

‘Hij is nog niet dood.’

Daniel keek hem aan. Hoe kon hij dit zo onomwonden zeggen?

‘Als hij in leven blijft, hoef je niet weg,’ zei Marcus.

Het was waar, maar Daniel kon zich niet voorstellen dat Hugh het zou halen. Hij had het bloed gezien. En de wond. Hij had verdorie het kale bot gezien, voor iedereen zichtbaar.

Niemand kon zo’n verwonding overleven. Als het bloedverlies hem niet de das omdeed, zou een infectie dat wel doen.

‘Ik moet naar hem toe,’ besloot Daniel ten slotte. Hij zette zich af tegen het hoofdeind, zwaaide zijn benen over de rand van het bed en stond al bijna op de grond toen Marcus hem bereikte.

‘Dat is geen goed idee,’ waarschuwde Marcus.

‘Ik moet hem zeggen dat het niet mijn bedoeling was.’

Marcus’ wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Ik denk niet dat dat verschil gaat maken.’

‘Het maakt verschil voor mij.’

‘Het kan heel goed zijn dat de politierechter daar is.’

‘Als die me had willen hebben, had hij me hier allang opgezocht.’

Marcus dacht hier even over na. Ten slotte stapte hij opzij en zei: ‘Je hebt gelijk.’ Hij stak zijn arm uit, en Daniel pakte hem beet om zich in evenwicht te houden.

‘Ik kaartte,’ zei Daniel met holle stem, ‘omdat dat is wat een

heer doet. En toen hij me voor valsspeler uitmaakte, daagde ik hem uit, want dat is wat een heer doet.'

'Doe jezelf dit niet aan,' zei Marcus.

'Nee,' zei Daniel somber. Hij zou zijn verhaal afmaken. Sommige dingen moesten gezegd worden. Hij keek Marcus met fonkelende ogen aan. 'Ik mikte ernaast, want dat is wat een heer doet,' zei hij woedend. '*En ik miste*. Ik miste, en ik raakte hem, en nu ga ik verdomme doen wat een *man* hoort te doen. Ik ga naar hem toe en ik ga hem vertellen dat het me spijt.'

'Ik breng je ernaartoe,' zei Marcus. Meer viel er niet te zeggen.

Hugh was de tweede zoon van de markies van Ramsgate, en hij was naar het huis van zijn vader in St. James gebracht. Het werd Daniel al snel duidelijk dat hij niet welkom was.

'Jij!' donderde lord Ramsgate. Hij strekte zijn arm uit en wees naar Daniel alsof hij de duivel zelf was. 'Hoe waag je het om hier je gezicht te vertonen?'

Daniel hield zich heel stil. Lord Ramsgate had het recht om kwaad te zijn. Hij was in shock. Hij had verdriet. 'Ik ben gekomen om...'

'Om te condoleren?' onderbrak lord Ramsgate hem honend. 'Het zal je ongetwijfeld spijten te horen dat het daar nog wat te vroeg voor is.'

Daniel durfde zichzelf een sprankje hoop te geven. 'Hij leeft dus nog?'

'Ternauwernood.'

'Ik wil graag mijn excuses aanbieden,' zei Daniel stijfjes.

Ramsgates ogen, die al uitpuilden, werden zo mogelijk nog groter. 'Excuses aanbieden? Werkelijk? Denk je dat excuses je van de galg zullen redden als mijn zoon straks dood is?'

‘Dat is niet de reden waarom...’

‘Ik zal ervoor zorgen dat je de galg krijgt. Denk maar niet dat ik je zal sparen.’

Daniel had daar geen enkele twijfel over.

‘Hugh is degene die tot het duel heeft uitgedaagd,’ zei Marcus rustig.

‘Het interesseert me niet wie er tot het duel heeft uitgedaagd,’ snauwde Ramsgate. ‘Mijn zoon heeft gedaan wat hij hoorde te doen. Hij mikte ernaast. Maar jij...’ Hij wendde zich tot Daniel en stortte al zijn venijn en verdriet over hem uit. ‘Jij hebt raak geschoten. Waarom heb je dat gedaan?’

‘Het was niet mijn bedoeling.’

Even staaarde Ramsgate hem alleen maar aan. ‘Het was niet je bedoeling. Is dát je verklaring?’

Daniel zei niets. Hij vond het zelf ook een zwak verhaal. Maar het was de waarheid. En het was afschuwelijk.

Hij keek naar Marcus, in de hoop dat die hem stilzwijgend raad kon geven, hem een aanwijzing kon geven voor wat hij moest zeggen, hoe hij verder moest gaan. Maar Marcus stond er ook verloren bij, en Daniel vermoedde dat ze nog een keer hun excuses zouden hebben aangeboden en zouden zijn vertrokken, als de butler niet op dat moment was binnengekomen met de mededeling dat de dokter terug was van een bezoek aan Hughs ziekbed.

‘Hoe is het met hem?’ vroeg Ramsgate op gebiedende toon.

‘Hij zal het overleven,’ bevestigde de dokter, ‘als hij geen infectie oploopt.’

‘En het been?’

‘Dat kan hij behouden. Wederom, als hij infectie weet te vermijden. Maar hij zal kreupel worden, en het is goed mogelijk dat hij het gevoel in zijn been volledig kwijtraakt. Het bot is

versplinterd. Ik heb het zo goed mogelijk gezet...' De dokter haalde zijn schouders op. 'Maar mijn mogelijkheden zijn begrensd.'

'Wanneer weet u of hij aan het infectiegevaar is ontsnapt?' vroeg Daniel. Hij moest het weten.

De dokter draaide zich om. 'Wie bent u?'

'De duivel die mijn zoon heeft neergeschoten,' siste Ramsgate.

De dokter deinsde geschokt achteruit, en bracht zichzelf snel in veiligheid toen Ramsgate met grote stappen de kamer door liep. 'Luister goed naar me,' zei hij onheilspellend, terwijl hij zich zo ver naar voren drong dat Daniel en hij bijna met de neuzen tegen elkaar stonden. 'Jij zult hiervoor boeten. Je hebt mijn zoon te gronde gericht. Zelfs als hij in leven blijft, zal hij geruïneerd zijn, met een kapot been en een verwoest leven.'

Een kil onbehagen balde zich samen in Daniels borst. Hij wist dat Ramsgate kwaad was, daar had hij het volste recht toe. Maar hier was meer aan de hand. De markies zag er labiel, bijna bezeten uit.

'Als hij sterft,' siste Ramsgate, 'zul jij hangen. En als hij niet sterft, als je op de een of andere manier aan de gerechtigheid weet te ontsnappen, zal ik je vermoorden.'

Ze stonden zo dichtbij elkaar dat Daniel de vochtige lucht voelde die met elk woord uit Ramsgates mond ontsnapte. En toen hij in de fonkelende groene ogen van de oudere man keek, wist hij wat het betekende om bang te zijn.

Lord Ramsgate zou hem vermoorden. Het was slechts een kwestie van tijd.

'Meneer,' begon Daniel, want hij moest iets zeggen. Hij kon daar niet zomaar blijven staan en alles voor zoete koek slikken. 'Ik moet u vertellen...'

'Nee, ik vertel j^óu iets,' beet Ramsgate hem toe. 'Het interes-

seert me niet wie je bent, of wat voor titel je godvergeten vader aan je heeft doorgegeven. Jij gaat eraan. Heb je me goed begrepen?’

‘Ik denk dat het tijd is om te gaan,’ zei Marcus. Hij stak zijn arm tussen de beide mannen in en maakte de ruimte tussen hen voorzichtig groter. ‘Dokter,’ zei hij, met een knikje naar de arts, terwijl hij Daniel langs hem heen loodste. ‘Lord Ramsgate.’

‘Je dagen zijn geteld, Winstead,’ waarschuwde lord Ramsgate. ‘Of beter nog, je uren.’

‘Meneer,’ zei Daniel weer, in een poging de oudere man respect te tonen. Hij wilde dit goedmaken. Hij moest het proberen. ‘Ik moet u vertellen...’

‘Spreek niet tegen me,’ onderbrak Ramsgate hem. ‘Niets wat je zegt kan je nu nog redden. Er zal geen plek zijn waar je veilig bent.’

‘Als u hem vermoordt, wordt u zelf ook opgehangen,’ zei Marcus. ‘En als Hugh blijft leven, zal hij u nodig hebben.’

Ramsgate keek Marcus aan alsof hij gek was. ‘Denk je dat ik het zelf ga doen? Het is doodeenvoudig om een huurmoordeenaar te vinden. De prijs van een leven is niet erg hoog.’ Hij knikte kort naar Daniel. ‘Zelfs niet dat van hem.’

‘Ik moet gaan,’ zei de dokter. En hij vluchtte het huis uit.

‘Onthoud dit goed, Winstead,’ zei lord Ramsgate, terwijl hij Daniel met een blik vol giftige minachting aankeek. ‘Je kunt vluchten, en je kunt je proberen te verschuilen, maar mijn mannen zullen je vinden. En je zult niet weten wie het zijn. Dus je zult ze nooit zien aankomen.’

Dat waren de woorden die Daniel de drie daaropvolgende jaren achtervolgden. Van Engeland naar Frankrijk, van Frankrijk naar Pruisen, van Pruisen naar Italië. Hij hoorde ze in zijn slaap,

in het ruisen van de bomen en in elke voetstap die hem van achteren naderde. Hij leerde met zijn rug naar de muur te gaan zitten en niemand te vertrouwen, zelfs niet de vrouwen met wie hij af en toe zijn pleziertjes had. En hij accepteerde het feit dat hij nooit meer voet op Engelse bodem zou zetten en zijn familie nooit terug zou zien. Tot op een dag tot zijn stomme verbazing in een klein dorpje in Italië Hugh Prentice op hem af kwam hinken.

Hij wist dat Hugh het had overleefd. Hij ontving af en toe een brief van thuis. Maar hij had niet verwacht dat hij hem terug zou zien, en al helemaal niet hier, waar het oude stadsplein blakerde in de zon en de *arrivederci*'s en *buon giorno*'s door de lucht zongen.

‘Ik heb je gevonden,’ zei Hugh. Hij stak zijn hand uit. ‘Het spijt me.’

En toen sprak hij de woorden waarvan Daniel niet had verwacht dat hij ze ooit zou horen: ‘Je kunt nu naar huis komen. Ik beloof het je.’

Voor een dame die de afgelopen acht jaar had geprobeerd geen aandacht op zich te vestigen, bevond Anne Wynter zich in een lastige positie.

Over ongeveer een minuut zou ze een geïmproviseerd podium op moeten lopen, een reverentie moeten maken voor zeker tachtig leden van de *crème de la crème* van de Londense society, waarna ze achter een piano plaats zou moeten nemen en spelen.

Haar enige troost was dat ze het podium zou delen met drie andere jonge vrouwen. De andere musici – leden van het beruchte Smythe-Smith-kwartet – bespeelden allemaal een strijkinstrument en zouden met hun gezicht naar het publiek moeten staan. Anne kon haar aandacht tenminste op de ivoren toetsen richten en haar hoofd gebogen houden. Met een beetje geluk zou het publiek zozeer in beslag worden genomen door de vreselijke klanken van de muziek dat het niet zou letten op de vrouw met het donkere haar die op het laatste moment de plek had moeten innemen van de pianiste, die (zoals haar moeder

tegen iedereen die het horen wilde verklaarde) vreselijk, nee, rampzalig ziek was geworden.

Anne geloofde geen moment dat lady Sarah Pleinsworth ziek was, maar ze kon er niets aan veranderen, tenminste niet als ze haar baan als gouvernante van de drie jongere zusjes van lady Sarah wilde behouden.

Maar lady Sarah had wel haar moeder weten te overtuigen, en die had besloten dat de uitvoering door moest gaan. Waarna ze een opvallend gedetailleerd overzicht had gegeven van zeventien jaar Smythe-Smith-muziekavondjes, en vervolgens had verklaard dat Anne de plaats van haar dochter zou innemen.

‘Je hebt me eens verteld dat je gedeelten uit Mozarts pianoconcert nummer 1 hebt gespeeld,’ bracht lady Pleinsworth haar in herinnering.

Daar had Anne nu diepe spijt van.

Het leek van geen enkel belang dat Anne het stuk in kwestie al meer dan acht jaar niet onder ogen had gehad, en dat ze het nooit in zijn geheel had gespeeld. Lady Pleinsworth duldde geen tegenspraak, en Anne werd naar het huis van lady Pleinsworths schoonzus gesleept, waar het concert gehouden zou worden. Ze kreeg acht uur om te oefenen.

Het was bespottelijk.

Het enige lichtpuntje was dat de rest van het kwartet zo slecht was dat Annes eigen fouten nauwelijks opvielen. Haar enige doel vanavond was trouwens om níét op te vallen. Want dat wilde ze echt niet, om verschillende redenen.

‘Het is bijna tijd,’ fluisterde Daisy Smythe-Smith opgewonden.

Anne glimlachte even naar haar. Daisy leek niet door te hebben dat ze hele slechte muziek maakte.

‘Ik sta te popelen,’ kwam de toonloze, trieste stem van Daisy’s zus Iris. Die het wel doorhad.